

være deri. Det er ikke noget meget stort økonomisk Spørgsmaal for Arveafgiften, jeg kan blot ikke begribe det.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds var ikke tilfreds med den Form, § 14 har faaet. § 14 handler om Hensidten i uskiftet Bo, og oprindeligt var det jo bestemt i Lovforslaget, at der skulde betales Arveafgift, naar den længst levende Ægtefælle hensad i uskiftet Bo. Det er nu blevet ændret, men det ærede 2det Medlem for 2den Kreds var endda ikke tilfreds dermed; han kunde ikke synes, at der var nogen Rimelighed deri. Ja, jeg skal dertil — jeg er nødt til at skynde mig, kan jeg se, thi Tiden gaar — kun sige følgende: Ærede Medlemmer, som have læst Motiverne, ville have set, at det er forbavsende lidt, vi have faaet ind i Arveafgift, selv med de nuværende Sats, i Forhold til Nationalformuen. Der er ingen Tvivl om, at der burde være indgaaet betydeligt mere. Naar der ikke er indgaaet mere, skyldes dette, at der er saa mange Veje, ad hvilke man kan undgaa at betale Arveafgift, og en af de Veje, som er hyppigst benyttet, er, at den længstlevende Ægtefælle, som hensidder i uskiftet Bo med hele Formuen, efterhaanden deler den ud til Arvingerne, saaledes, at der ved hendes Død ikke findes noget, ikke alene efter hende, men heller ikke efter den Mand, paa hvis Vegne hun har forvaltet Halvdelen af Boet. Naar man nu forhøjer Arveafgiften — og jo for visse Sats ret betydeligt —, forekommer det mig, at saa gaar det ikke an at sætte en saa stor Præmie paa dette, som det vilde være at sige, at denne Trafik er vedvarende fuldkommen lovlige, og at der gøres intet som helst derimod. Thi der er jo ikke ret megen Mening i at lave en Skattelov, som paa visse Punkter har ret høje Sats, og saa tillige lave det saaledes, at det beror paa Folks eget For-godtbefindende, om de ville betale denne Skat eller ikke. Derfor er man gaaet den Mellemsvej, som man nu er gaaet i § 14, at der i hvert Fald skal betales Arveafgift af den Halvdel af Boet, som var den først afdødes i Dødsøjeblikket, og det synes jeg er saa hensynsfuldt — især naar denne Optrævning først sker ved den længstlevendes Død —, at det burde alle kunne slutte sig om, saaledes som alle ogsaa have sluttet sig derom i Folketinget.

Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott) ønskede, at der i denne Sag skulde være en særskilt Vurdering for

faste Ejendomme, altsaa at man ikke skulde lægge Ejendomsskylden til Grund ved Fast-sættelsen af, hvad en efterladt Formue beløber sig til, naar Formuen er i fast Ejendom. Ja, se det er jo vor Regel fra den almindelige Formueskat, vi her have overført paa Arveafgiften, og det forekommer mig, at det vilde være rimeligt efterhaanden at koncentrere Vurderingen af faste Ejendomme her i Landet i alle Øjemed omkring Ejendomsskylden. Maa-ske er den ikke saa korrekt i Øjeblikket (*Estrup*: Nej). Ja, det ærede kongevalgte Medlem siger med stor Energi nej. Jeg ved, at det ærede kongevalgte Medlem har ikke været nogen Beundrer af Vurderingen til Ejendomsskyld, men det er jo ikke sikkert, at det ærede kongevalgte Medlem har Ret i sin Mening. Men selv om saa var, er denne Vurdering jo heller ikke endelig, og jo flere Interesser man knytter til Vurderingen til Ejendomsskyld, desto større Nøjagtighed vil den efterhaanden opnaa — derom er der vist ingen Tvivl.

Ja, dette var de 3 Sager, men saa kommer jeg til den sidste Sag, og nu saa ærede Medlemmer tilgive mig, at jeg alligevel ogsaa kommer til at opholde mig noget ved den. Det er det Lovforslag, som det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (*Brandes*) erklærede for dødt og ihjelslaaet, og om hvilket han sagde, at det ikke var værd at spille noget Ord paa mere. Jeg vil tillade mig at spille — nej, ikke spille, tror jeg, men — anvende adskillige Ord paa det endnu, thi jeg tror ikke, det er dødt endnu, selv om det har faaet At-test derfor fra det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds.

Da jeg udarbejdede denne Reform af de indirekte Skatter, saa jeg jo, at der var for mig tre Muligheder. Den ene var den i sig selv hvilende Toldlov. Den er efter min Mening ganske umulig. Alene Nedsættelsen af Beskyttelsessatserne vil medføre et saadant Tab for Statskassen, at det er mere, end man kan faa ind paa Luksustolden. Der vilde ikke blive en eneste Øre til Nedsættelse paa Forbrugsartikler, og at komme med en Toldlov i det Herrens Aar 1906—07 uden at have en eneste Øres Nedsættelse paa Forbrugsartikler — ja, hvis man tænkte paa at faa den gennem Folketinget, lad os saa være enige om, at det rent ud var halsløs Gerning. — Den anden Mulighed var en Brændevinsskat. Den Mulighed hverken vilde eller kunde jeg bruge. Jeg vilde ikke bruge den, fordi det altid har været min bestemte Overbevisning, at en Brændevins-